

Litt fra mine unge år

Jeg skal her forsøke å fortelle noe av det jeg husker fra mine første år i den bygda der jeg vokste opp.

Gjennom et langt liv er det mange ting som skjer, og som vi kanskje burde huske. Jeg er født i 1936, og noe av de første minnene jeg har er fra 1941 da min mormor døde. Mamma hadde vært i begravelsen, og da hun kom derifra så satt jeg på sagstolen utenfor fjøset på Sjøgård. Mormor var begravet på Rødsandmoen, og mamma kom da fra sjøen og forbi der jeg satt. Det var alltid så nifst med dette at noen døde. Jeg var bare 5 år da dette skjedde så jeg forstod ikke helt alvoret med det. Det som kanskje var litt nifst med det at det ble snakket mye om den som døde. Den gang hadde naboene mer tid til å prate med hverandre når slikt skjedde. Det var også noe vi unger syntes var både spennende og skummelt, og det var når det ble fortalt om at noen hadde sett eller hørt noe i slike tilfeller. Jeg husker det var fortalt om at det var sett en hvit skikkelse utenfor huset, og samme natten så døde noen i huset. Det var også fortalt om at det ble hørt noen som saget i treverk, og på samme tid så døde en person i bygda, og den sagelyden ble da hørt igjen når likkisten ble arbeidet. På den tiden ble de fleste kistene arbeidet av noen i familien til den døde.

Det er også andre minner jeg har fra mine første år. Vi som var unge måtte tidlig trå til for å gjøre nytte for oss, og det tror jeg det var noe som alle måtte lære, for å hjelpe til der det trengtes i det daglige arbeidet. Det var slik at det meste som skulle til for å leve på den tiden det måtte folk lage selv.

Hjemme hos oss hadde vi på den tiden to – tre kuer, geit og noen sauer. Etter at krigen var slutt kjøpte vi hest som hadde vært brukt av tyskerne. Jeg kan ikke huske hvor gammel jeg var når jeg måtte tidlig opp om mårran for å jage kyrne ut i marken der de skulle beite, men jeg var neppe mer enn 6 år. Det var slik at vi hadde kyrne sammen med naboene sine kyr, og da måtte vi også passe på at de kom i hus til det ble kveld og de skulle melkes. Vi og naboene hadde hver sin dag til å passe på dette.

Det var alltid mye strev når det var vår dag til å hente dem hjem, enten så kunne de være på Hammeren eller i Middagslia, og noen ganger ved Eiavatnet og helt til Horndalsvatnet, men da var det langt å gå for å hente dem.

Når det var vi ungene som hentet kuene så var vi to stykker sammen, og vi måtte som regel starte den turen tidlig på ettermiddagen fordi vi visste som regel ikke hvor vi ville finne dem. Det var ikke alltid like trivelig å gå på disse turene. Mange ganger var det kaldt, og det var regn og surt. Det var også dårlig med fottøy, og spesielt da krigen varte var det lite å få kjøpt av den sorten. Derfor gikk vi ofte med bare føtter uten sko. Noen ganger var det veldig kaldt, og jeg husker at det var godt å stikke føttene under strålen når kua tisset, det var jo varmt en liten stund.

På den tiden var det ikke asfalt på veien, og de gangene vi måtte til Eiavatnet eller Horndalsvatnet var det veldig langt å gå med bare føtter på grusveien, da var det best å gå i hjulsporene for der var veien mest slett.

Vi måtte også hjelpe til med å separere melken for å få fløten skilt ut fra melken. Det var tungt å dra denne separatoren i gang, men når det først var blitt fart på den så gikk det greit. Fløten ble brukt til å lage smør av, og noe av smøret ble solgt for å skaffe litt penger.

Melken som var igjen ble brukt til å lage ost, gomme og noe ble drukket.

Vi måtte også være med på annet arbeide for å hjelpe til, og det var ganske streng disiplin så det nyttet ikke å lure unna. Først om våren var det potetene som skulle i jorda, og deretter så var det slotta, og den var den tyngste.

Men jeg har mange gode minner fra den tiden. Når vi holdt på med slotta så var det slik at

etter at vi hadde spist middag så skulle foreldrene hvile, og da fikk vi lov til å bade i havet. Det var ikke alltid vi var så nøye på om det var regn eller sol når vi badet. Mange ganger var vi så lenge ute i vannet at vi var blå når vi kom på land, og kroppen skalv, men varmen kom etter hvert og vi var ikke vant til å være pysete. Vi likte godt å bade i Skveivika, men vi var også mange ganger på bergene nedenfor der vi bodde.

Når vi var ferdig med slotta så gikk det noen uker og da måtte vi være med for å ta opp potetene. Når det skulle skje så var skolen begynt, og da fikk vi noen dager potetferie for å være med på dette arbeidet. På den tiden ble det brukt mye potet til dyrene, og derfor så var det ganske store åkrer som skulle hakkes opp.

Jeg vil også fortelle litt om det som skjedde i båten og på sjøen på den tiden. For å si det enkelt så var det mye mer fisk i havet på den tiden. Pappa sin bror Erling hadde fiskebruk like ved der vi hadde naust, og på kaien der var det veldig fint å fiske fra. Det var alltid spennende å være der, fordi det var som regel mye fisk som svømte omkring der. Det var mange båter som kom dit for å selge fisk, og om høsten var det mange ganger det også ble kjøpt sild, og da var det mange som arbeidet for å ta vare på og salte denne silda som ble kjøpt. Det var noen ganger også min mamma var der og arbeidet, og det var sikkert godt å tjene noen kroner.

Da jeg vart litt eldre så var jeg med for å fiske sild. Noen ganger fisket vi med drivgarn, og da satte vi mange garn på fjorden og så lå vi med båten på enden av garnlenken helt til det ble lyst om morran. Noen ganger når vi fisket på den måten hadde vi åpen robåt, og da kunne det være kaldt å ligge i båten om natta, men for det meste ble det brukt motorbåt med hus på. Vi fisket også sild med landnot. Dette var veldig spennende å være med på, og noen ganger var det ikke så verst med fangsten. For meg som var så ung var det gode penger å få. Det var to notbruk i fjorden der jeg bodde, og min pappa hadde part i det ene bruket. Det var mye liv i fjorden når dette notfisket foregikk, og noen ganger var det også mange fremmede båter der.

Jeg husker det var et notlag fra en plass ute i fjorden som hadde funnet mye sild på Mørsvika. På notlaget var det alltid en mann som hadde ansvaret for at alt skulle gå riktig for seg, han ble kalt notbas og de øvrige av mannskapet ble kalt nothunder. Denne notbasen på dette laget var en gammel mann med lang erfaring fra slikt fiske. Så skulle de sette nota rundt den sildestimen som var på Mørsvika. Nota kom ut bak på båten, og det er da en side på nota som skal flyte opp på sjøen og en side som skal gå ned mot bunnen. I den delen som skal flyte må det samtidig som nota settes ut også festes kagger (blåser) for at nota skal flyte opp på sjøen. Det som da hadde skjedd var at guttene hadde festet en av kaggene på den siden som skulle gå mot bunnen, og med det resultat at en del av nota ble liggende opp på sjøen og silda gikk fritt ut i fjorden. Notbasen satt taus en liten stund da han så hva som hadde skjedd, og så kom det: ” Glunta gi meg ei bordfjøl så jeg får slå dere i hjel”. Jaja, det var kanskje ikke så rart at han ble sint fordi det var mange kroner som for til havs.

En gang fikk jeg være med som nothund på dette bruket som her er nevnt. Vi gikk til Brattfjord for å forsøke å fange sild der, men den turen ble bomtur og vi fikk ingen sild. Men det jeg husker mest fra denne turen var etterpå at vi var kommet hjem, for da kom Marelius, som basen hette, hjem til oss og betalte fem kroner til meg selv om vi ikke hadde fått noe sild på den turen. Jeg var veldig ung den gangen, og da var fem kroner mye penger for meg.

Marelius var en gammel og snill mann, og jeg tror han hadde mange venner i Mørsvikbotn. Han var fra Stavnes og hadde familie der. Dette fisket etter silda foregikk om sommeren og høsten, og etterpå var det stille frem til først i januar da reiste de fleste av mannfolkene til Lofoten for å fiske etter skrei.

Min første tur til Lofoten var i 1952, og da var jeg 15 år. Jeg var yngste mann på båten til Sverre Rosvoll, og vi var seks mann i alt, og dessuten hadde vi kokke som var på land og laget mat, og i tillegg vasket og stelte hun for oss. For meg som var så ung var det mange ganger tungt å henge med. Vi måtte veldig tidlig opp om morran, og dessuten kunne vi ikke gå til køys før etter fiskerimeldingen var ferdig på radio om kvelden, og jeg mener å huske det var klokken elleve om kvelden. Jeg var veldig trøtt mange ganger, og når jeg først kom i køya så sov jeg med det samme. Så var det en gang Arild Arntsen ville ha det litt artig med meg. Arild var en stor skøyer. Han fant da på at han skulle vekke meg, og sa jeg måtte skynde meg å stå opp for de andre var allerede stått opp. Vi lå alle syv på samme rom. Jeg var snar å komme meg ut av køya, selv om jeg kanskje bare hadde sovet i 10 – 15 minutter. Jeg gikk da ned i bua der vi oppholdt oss, og da var alle så lattermilde. Det gikk vel en liten stund før det gikk opp for meg at jeg var blitt lurt, men jeg ble vel heller glad for å få gå opp å legge meg igjen.

Vi fisket ute på Egga, og da måtte vi gå en time fra land og ut til garnene. Og det jeg vil fortelle om var en hendelse fra da vi holdt på å sette garnene. Det var sørvest vind, og vi skulle sette garnene utenfor Ure. Det kunne være skummelt utenfor der, med mye straumskavler. Vi satte garnene unna sørvesten med sakte fart. Min jobb når vi satte garnene var å passe på at ikke garnlinet satte seg fast i noe, Jeg husker da at en av de eldste mennene om bord, Petter Sørensen, som stod bak styrehuset plutselig begynte å plystre til oss som var fremme på dekk, og dette var for å gjøre oss oppmerksom på hva som holdt på å skje. Når jeg så bakover kom det en bølge etter oss som gikk langt over båten, og den var grønn i toppen. Jeg for min del la meg ned på dekket og holdt meg fast rundt garnspillet. Båten ridde på bølgen og fikk en voldsom fart. Kavel og stein, som var festet til garnene, slo mot alle steder og det var et forferdelig leven så lenge det påstod.

Jeg har tenkt mange ganger på den episoden. Jeg tror den var veldig farlig, men Sverre som var i styrehuset klarte å styre båten rett unna på bølgen, og det var kanskje det som berget oss. Båten lå så mye på siden at en del av styrehuset var under vann. På motoren var det montert luftklaffer på siden av veivhuset, og disse var festet på den måten at de var tredd på bolter uten noe sikring. Disse boltene skrådde oppover slik at klaffene aldri skulle falle av, men da Reidar kom ned dit etterpå lå klaffene på dørken. Dette beviser vel at båten måtte ha lagt mye over på siden.

Jeg vil ikke være noen fagmann, men jeg har mange ganger tenkt på at det er slik det skjer når båtene triller rundt. Jeg vil tro vi hadde en god del flaks den gangen. Det var kanskje nære på, men etterpå var det ingen som ville snakke om den hendelsen.

Jeg har tidligere nevnt at jeg ikke var mer enn 15 år gammel på denne turen til Lofoten, men jeg fylte 16 år mens vi var der. Jeg husker akkurat den dagen. Vi var på tur fra Stamsund til Reine, og været var dårlig så jeg måtte stå bak styrehuset for å være oppe i frisk luft, dette fordi jeg var veldig sjøsjuk og tålte ikke å gå i lugaren. Jeg tenkte da at dette var ikke noen trivelig 16 årsdag for meg, men det var bare slik det var. Slike hendelser at noen hadde bursdag var helt uvesentlig, og det ble heller aldri feiret når vi var på slike turer.

Det er andre hendelser fra mine unge år jeg husker, selv om det hendte for 60 år siden. En gang var det Frits og jeg som var med på det jeg skal fortelle om. Jeg tror det var vinteren 1947, og både min og Frits sin pappa var på fiske i Lofoten. Det hadde seg slik at det vart et stort torskefiske i Mørsvikfjorden, og mange av mannfolkene var i lofoten for å fiske der, men det var også noen som var hjemme, og noen var for gamle for å dra til Lofoten. Det var i alle fall mye garnbruk i hele fjorden, og det var vel til dels mye fisk som ble tatt på

land. Frits og jeg hadde fri fra skolen, og vi var godt vant i båt. Vi diskuterte da om ikke vi også kunne gjøre noe for å være med på dette fisket. Vi la en plan om hvordan vi skulle få dette til. Det var en masse garnbruk både i naustet til Frits sin pappa og til min pappa. Jeg kan ikke huske om vi spurte mødrene våre, men vi ble i alle fall enige om at vi også skulle være med på dette fisket. Å få til en garnlenke, og at alt skal være slik at garnene fisker når de står på bunnen er ikke så helt lett for noen som ikke kan det, men vi fikk det til. Vi var ikke gamle karene, Frits 10 år og jeg 11 år, og jeg tror det tyngste for oss var å få båten ut og inn av naustet. Det var jo vinter med is og snø på bergene, men det gikk nu greit i så måte. Nu var vi kommet så langt at garnene skulle i havet, men hvor skulle vi sette dem? De fleste plassene var allerede opptatt av andre, og vi kunne heller ikke dra så langt ut i fjorden. Vi visste fra før at torsken kunne gå inn på Sildhoppen, og da tok vi en sjangs på det. Vi satte garnene fra naustet til Aksel og rett mot Stiodden.

Det er klart vi var spent neste morgen når vi skulle dra garnene, og det kunne vi gjerne være, for når vi fikk opp enden på garnene så lyste det med fisk ned gjennom sjøen. Vi fikk masse torsk uten at jeg i dag kan si hvor mange kilo det var, og vi fikk en torsk som var så stor at vi hadde problemer med å få den inn i båten. Jeg mener å huske at den var 13 kilo sløyd, og da måtte den vel ha vært omkring 20 kilo rund. Fisken solgte vi til Erling, og det vart en fin slump penger for den fangsten. Neste dag måtte vi på skolen igjen så det ble bare med denne ene gangen.

I dag når jeg tenker tilbake på det vi gjorde så synes jeg vi var dyktige, for det første så var vi veldig unge og dessuten var vi heller ikke så stor av vekst. Men det er artig å tenke tilbake på hvordan hverdagen var for 60 år siden.

En annen hendelse jeg vil fortelle om skjedde i 1954. Den vinteren var jeg i Lofoten med Jørgen Gabrielsen, og vi hadde rorbu i Stamsund. Vi reiste til Lofoten først i januar, og så var det slutt der på slutten av mars. På denne turen bestemte jeg meg for å dra direkte til Finnmark uten å reise hjem først.

Det var nu begynt å bli vår og bart og fint i Stamsund, og så ville det bli en ny vinter når vi kom til Finnmark. Men jeg valgte det selv. Jeg skulle være med en båt fra Risøyhamn, og jeg skulle da reise oppover dit med Hurtigruta. Jeg husker det var sent på kvelden Hurtigruta gikk fra Stamsund, det var ”Salten”, en båt som var liten for å gå i hurtigrutefart, og den ble bare brukt når noen av de ordinære båtene måtte på verksted eller noe slikt. Det var slutten på lofotfisket, og dermed var det en masse folk som skulle reise med Hurtigruta. Båten var helt full med folk da jeg kom om bord, og det var ingen steder å få sitte. Det var en bred trapp som gikk opp fra salongen og opp til neste dekk, og jeg satte meg øverst i trappen. Det var mange som satte seg der, og det var jo greit når det ikke var annen løsning, men det var bare det at etter en stund sovnet jeg. Det var om natten og det var jo godt å sove, men plutselig tar jeg av , og da jeg våknet var jeg havnet i fanget til to damer som satt på trinnet nedenfor meg. Dette var flaut, damene trodde jeg var beruset, og jeg husker ikke om jeg kom meg til å be om unnskyldning. Beruset var jeg iallfall ikke, men det kunne vel se slik ut. I den alderen jeg var da var jeg veldig forsiktig med å drikke alkohol (18). Men det jeg husker var at jeg lusket derifra for å finne meg en annen trapp som jeg kunne sette meg i, og selvfølgelig holde meg våken resten av turen med Hurtigruta.

Jeg gikk på land i Risøyhamn, og der var båten som jeg skulle være med til Finnmark og hentet meg. Jeg skal ikke fortelle så mye om selve fisket vi var med på der oppe. Men jeg husker at vi møtte snø og kuling på turen østover fra Honningsvåg, og vi måtte søke nødhavn i Berlevåg. Det var en dyktig skipper så det var ingen fare. Etterpå gikk vi videre østover og endte i Vardø, og der var vi og fisket en tid før vi begynte på tilbaketuren og

vendte hjemover.

Vi var nu kommet til midten av mai, og vinteren begynte så smått å slippe taket her oppe også, men å dra fra Lofoten der våren allerede var kommet, og til Finnmark var som å oppleve litt av vinteren på nytt.

Jeg har ikke nevnt navnet på båten og heller ikke på eieren, og derfor vil jeg fortelle om en litt artig episode som skjedde mens jeg var om bord der. Det hadde seg slik at skipperen hadde med seg to sønner, og den ene av sønnene var kokk om bord. Far og begge sønnene hadde lugar sammen bak i båten, og vi øvrige mannskap bodde foran i båten. Vi hadde også en av mannskapet som var fra samme plassen som disse tre. Det måtte vel være søndag, for kokken hadde i tillegg til middagen også kokt risengrynsuppe som vi skulle spise etter middagen. Jeg husker at suppen var god, og den smakte litt spesielt, men jeg kunne ikke si hva det var. Men naboen til disse tre bak i båten han visste bedre. Det var sviskersmak av suppen, og dermed mente han at kokken hadde fordelt alle sviskerne til faren, broren og seg selv, og dermed fikk vi bare kjenne smaken av svisker.

Denne mannen laget et lite rabalder av dette, fordi det var tatt av felles proviant om bord. Jeg for min del syntes dette bare var til å le av, og det var det jo også. Men det sier vel litt om hvor lite penger det var blant folk for 55 år siden sammenlignet med den rikdommen vi har i dag. Dette skulle ikke kokken ha gjort, men jeg må unnskyld ham, fordi han var veldig ung, og faren og broren visste jo ikke om vi som bodde foran i båten fikk svisker eller ikke.

Turen var nu slutt og jeg var kommet til Bodø. Jeg dro da til Alfred og Kristine som bodde i Kvalvika, Kristine var søster til min mamma. Jeg ble godt mottatt der, og fikk både mat og stell. Utpå kvelden måtte jeg spørre om det var mulig at jeg kunne få overnatte der. Kristine sa med en gang at det var helt greit, jeg kunne ligge på rommet sammen med Sonja. Hun skulle lage en plass til meg på gulvet, og Sonja hadde sin egen seng. For meg var dette helt greit, men jeg er ikke sikker på om Sonja engang ble spurt om det var i orden. Utpå kvelden gikk jeg for å legge meg, og nu var jeg alene, for Sonja var ute på byen en tur. Det var ikke fritt for at jeg var litt sjenert, for dette var en uvant situasjon for meg. Jeg måtte forsøke å sove, men det var vanskelig å få det til. Etter en stund kom Sonja, og jeg forsøkte så godt jeg kunne, at det skulle se ut som jeg sov, og hun så heller ikke at jeg gløttet litt opp med et halvt øye. Hun var 17 og veldig pen, jeg var 18.

Jeg mener å huske at jeg sov godt på gulvet der den natten, og det var et hyggelig minne fra avslutningen på den turen. Folk gjorde alt så enkelt den gang, og det var så godt å komme til Kristine og Alfred.

Jeg skal nu gå tilbake noen år.

Jeg vokste opp når det var krig i Norge, men jeg var nok for ung til å forstå alvor med dette, og det er mange episoder fra denne tiden som jeg husker fremdeles. Kanskje noe av det jeg husker har mye alvor i seg. En episode var da en tysk offiser kom hjem til oss og skulle ha pappa til å arbeide for dem. Dette var noe han ikke ville være med på, men da ble tyskeren rasende, og han la da handa på pistolen som han hadde i beltet. Pappa forstod snart hva dette betydde, og da var det ikke noe valg. Jeg kan ikke huske hva slags arbeide han skulle gjøre for tyskerne, men han fikk en avtale med denne mannen om at han heller skulle fiske med garn, og så skulle de få fisken. Det er usikkert hvor lenge dette foregikk, men jeg mener å huske at det var en kort periode om vinteren 1943.

Det var en vanskelig tid disse 5 årene, men det var vel ikke slik at vi direkte sultet. Det som kanskje var et stort problem var å få kjøpt det vi var tildelt på disse rasjoneringskortene vi fikk for å kjøpe det vi var tildelt av sukker, margarin, kaffe og andre varer. Det var rett og slett ikke nok varer slik at alle fikk kjøpe det de var tildelt på de kortene. Vi hadde brød, og

noen ganger brukte vi lever i stedet for smør, kanskje med litt sukker oppå. Det var ikke godt for oss som var unger, men det var ikke noe valg. Det er usikkert for meg om det var slik i andre hjem i bygda, men slik var det hos oss. Tyskerne hadde vel heller ikke mye mat på slutten av krigen. Jeg vil nevne noe jeg husker fra denne tid, jeg mener det var høsten 1944 og det var da en lastebil lastet med brød som var på vei sørover, og denne bilen hadde rygget forbi fjøset på Ytterskveiren og der skulle den stå over natten. Det var mørkt om kvelden, og nu ble det spennende for oss gutter. Jeg husker at vi knabbet noen brød, men det var ikke slike brød vi var vant til å spise, for disse var veldig sure. Det var ikke fint av oss å stjele, men det var godtatt å ta fra tyskerne.

Også en annen hendelse vil jeg forsøke å gjengi slik som det hendte, og det var den gangen Sigmund gikk gjennom isen og holdt på å drukne. Jeg husker ikke helt årstallet, men det måtte være kanskje i 1953. Sigmund og jeg var i båten like ved naustet vårt, og vi holdt på med å greie garn i båten. Det var is på fjorden fra naustet og innover, og vi får da se en kobbe som lå på isen et stykke fra land utenfor Gammelstøa. Sigmund ble med en gang ivrig, og han måtte snart få tak i geværet. Han sprang hjem og hentet dette, og samtidig tok han skiene på seg for isen var ikke sikker. Jeg for min del fortsatte i båten med garnene, men jeg fulgte med når han var kommet ut på isen. Kobben var snar med å komme seg ned i hullet i isen når den fikk teften av Sigmund, og jeg så at Sigmund satte seg litt ned for å se om kobben kanskje kom opp igjen, og etter en liten stund så er han borte; men jeg så et hode som stakk opp av hullet. Først trodde jeg det var kobben, men så var det Sigmund som hadde gått igjennom isen. Han var ganske rolig, og han ropte til meg at jeg måtte springe til naustet på Innerskveiren og få ut båt derifra. Når jeg kom dit var Søren, Ole og Johan også kommet til naustet, og vi var da godt hjulpet for å sette båten utover isen. Dette gikk fint et stykke bortover isen, men så går båten gjennom og nu blir det verre. Vi så også at Sigmund noen ganger var borte, og det var når taket glapp. Han måtte da forsøke å få nytt feste på den glatte isen, i tillegg hadde han også geværet fastspent over ryggen. Nu var gode råd dyre for å få båten nærmere der Sigmund lå. Vi knyttet fast et tau i Ole og så skulle han forsøke å gå nærmere til Sigmund, og det gikk et stykke, men så går han gjennom isen. Vi forsøkte da å dra båten etter tauet som var festet til Ole, og vi kom et stykke nærmere. Søren var stor, og sterk i armene, og han klarte da å kaste en tauveil helt frem til hullet der Sigmund lå, men nu var det helt på slutten av det han hadde krefter til, og i tillegg var han jo veldig nedkjølt. Han var så ferdig at han klarte ikke å ta i tauet som vi hadde kastet bort til hullet, men han fikk tak i det med munnen og på den måten klarte han å få så pass feste rundt armen at vi forsiktig kunne dra han opp på isen og bort til båten.

Jeg mener å huske at Viljar også var med på å forsøke å berge Sigmund. Han skulle gå med et tau direkte fra land og utover til der han lå, men tauet ble for kort og han måtte gå til land igjen.

Vi fikk Sigmund i en fart til land, og det var ikke tid til å få han til Ytterskveiren, derfor måtte vi få han i seng hjemme hos oss og forsøke å få varmen i kroppen hans.

Det er vanskelig nu å si hvor lenge han lå i vannet, men jeg mener det kunne være omkring en halv time. Han kom seg ganske fort, og en av naboene kom også med en skvett 60% sprit som vi helte i han for å få ham varm. Sigmund var ung og sikkert i god fysisk form, og han ble ikke engang forkjølt etter hendelsen.

Februar 2009 Jarle